

**

Камерна пиеса
в ябълкова есен.
Тиха нежност
в звуците на Бах.
Сякаш нейде
тъжни Жулиети
чакат своя мил
със страх.
Сякаш тъй далече -
в Ренесанса -
катедрала гордо се виси
и ръка в ръка
със Санчо Панса,
Дон Кихот
закриляме в беди.
Сякаш
толкова неземно е
небето,
с реактивни,
тънички следи,
сякаш ни е чуждо

битието,
на скептик
към всички красоти.
Есента в звуците
се лее.
Листопад
в ушите ни звучи
и усещаме,
че още в нас живее
тоя устрем
на Икар
да полети.

**

И пак е лято.

Есента

смутено зад прозорците

наднича,

ятата правят гроздове

по жиците

и към усмивката

на слънцето политат.

И пак е лято.

Душата

за урожай богат

привично се подготвя,

изстрелва се нагоре

към небето

и пада в очите ти,

открила своята котва.

В лятото на любовта.

**

– Мамо гледай,
мамо виж -
суровачки по дърветата! -
плесна дъщеря ми
и посегна към черешите.
– Мое малко глупаче!
Това са пъпките
на смеха
по залюбените
от слънцето клони.
Това е началото на света
с всяка пролет!
– Мое мило дете!
Зимата свърши!
Отвисоко
радостта на живота
те гледа днес.
Ще натези от сили,
ще пусне дъхав сок,
ще се превърне

В нов,
пърхащ,
нетърпелив живот.
После.
А сега,
тичай по белите,
пълни с надежди,
улици
моят пъпко
на радостта,
мое пролетно
бяло цветче!

**

Тетивата на деня
се скъса.
Бавно рони мигове
нощта.
Сянката -
неугледна и къса,
сгуши се в моите крака.
В лунна паяжина,
с две надежди,
тръгнало е утрото
към мен.
И мотае своята прежда
Ариадна
след деня студен.
Ариадна
хоризонта къса
и навива глухото кълбо.
Бедни и сломени -
тук са:
вяра, радост,
зло, добро.

Само утрото
ще ме догони
в пътя ми -
помръкнала тъга
и над цъфналите клони
може би
ще спре дъга.
Ще обагри в розово
земята,
в лудо алено
ще заблести
и пред слънцето
земята
ще прошепне
"Идваш ти!"